

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI CHÍN

NHÂN GIA PHÚ QUÝ

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Chỉ cần người nói một câu, là đầu này có thể bay, nói gì một nàng như vậy ?
Cả hai cùng cười vang, cùng bước ra cửa.

Ngờ đâu, nữ nhân như sao xẹt, từ bên trong lao vút ra, nắm áo Hồ Thiết Hoa, kêu to:

-Đi như vậy à ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Tại hạ không thiếu tiền rượu mà, cô nương ?

Nữ nhân trầm giọng:

-Ta không đòi tiền rượu, mà ta ta chỉ đòi người !

Tiểu Phi cùng Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Hồ Thiết Hoa ấp úng:

-Thế tại sao ... tại sao từ lâu nay ... cô nương lạnh nhạt với tại hạ ?

Nữ nhân lạnh lùng:

-Ta không quan tâm đến người, chỉ vì ta biết người thích ta ở cái chỗ ta lạnh nhạt với người !

Hồ Thiết Hoa lại sững sờ.

Một lúc lâu, y cười khổ:

-Đạo Soái Lưu Hương ! Người có nghe chăng ? Tuyệt đối người không nên cho bất cứ nữ nhân nào là gốc cả ! Kẻ nào cho nữ nhân gốc chính là kẻ đó gốc !

Nữ nhân rơi lệ:

-Ta van người ! Đừng đi ! Nếu người bằng lòng ở lại, ta chấp nhận lấy người liền!

Nghe tiếng “lấy” Hồ Thiết Hoa giật mạnh chéo áo, như giật nó từ miệng một con hổ, đoạn vọt mình nhanh ra cửa.

Dù Tiểu Phi có động tác nhanh, dù chàng giục ngựa phi nước đại, cũng phí nhiều lực khí mới đuổi theo kịp Hồ Thiết Hoa chạy đi như chạy chết !

Chàng cười lớn:

-Người đừng quá sợ, nàng không theo kịp đâu, gì thì không rõ, chứ về công lực, quyết chẳng khi nào nàng hơn Cao Á Nam nổi !

Hồ Thiết Hoa lúc đó mới dám chậm chân, thở phào, cười khổ:

-Người xem, hiển nhiên nàng hiểu rõ ta thích nàng vì nàng lãnh đạm với ta, thật khó tin là nàng thông minh đến mức độ đó !

Tiểu Phi gật đầu:

-Nhưng sự thật là vậy ! Nữ nhân ngu ở phương diện nào chứ về phương diện đó nhất định không ngu !

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nữ nhân là cái gì khó hiểu nhất trên đời ! Đừng ai tự hào là hiểu nổi nữ nhân ! Ta xin đầu hàng trước họ !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Trái lại, họ hiểu nam nhân như lòng bàn tay của họ ! Họ biết đại đa số nam nhân, về phương diện cảm tình, đều là những gốc tử !

Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

-Người cho ta là một gốc tử ?

Tiểu Phi bủm môi:

-Người đã tưởng như vậy là thừa nhận rồi !

Chàng đã xuống ngựa cùng sóng bước với Hồ Thiết Hoa qua một đoạn đường.

Bỗng chàng phát hiện ra con đường do Hồ Thiết Hoa đã chọn không đưa đến Quan ngoại, chàng kinh ngạc hỏi:

-Người muốn đi đâu đây ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Lan Châu !

Tiểu Phi cau mày:

-Lan Châu ? Hắc Trân Châu ở sa mạc, thuộc vùng Quan ngoại, mình đến Lan Châu làm gì ?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên :

-Hai chúng ta cứ như thế mà đi, khi đến sa mạc rồi, ta chỉ sợ gió tay lên cũng không nổi, đừng nói là đủ sức giao đấu !

Tiểu Phi cau mày:

-Thì ta cũng biết là nơi đó, chúng ta sẽ gặp nhiều nguy hiểm !

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nguy hiểm ? Người có thể hình dung được sự nguy hiểm như thế nào chẳng ? Những ai chưa từng đến sa mạc, thì đừng mong tưởng tượng nổi nơi đó có gì đáng sợ !

Tiểu Phi trầm giọng:

-Người định dọa ta ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

-Nhìn đuôi mắt cũng chẳng thấy sa mạc tận phương trời nào, một con người lạc lõng tại đó, cầm như bé nhỏ hơn hạt cát ! Mà sanh mạng con người rất quý sanh

mạng của Đạo Soái Lưu Hương lại càng quý hơn ! Một Đạo Soái Lưu Hương không thể chết vô lý như vậy !

Tiểu Phi lắc đầu:

-Người đừng mong dọa khiếp ta được !

Hồ Thiết Hoa không lưu ý đến lời chàng nói, tiếp luôn:

-Nơi đó vào ngày, nhiệt độ quá cao, con người lột mấy lớp da cho đỡ nóng, vào đêm, hàn độ lại phi thường, máu như đóng lại trong huyết quản, gò đồng chớp mắt biến thành bình địa, bình địa chớp mắt nảy sinh đồi núi. Rồi gió to, rồi mưa rào, trợn một tòa thành có thể bị chôn vùi trong nháy mắt. Không kể những khi thiếu nước uống hằng mấy hôm liền. Mỗi ngày có ít nhất hàng mấy mươi người suýt chết vì khát !

Tiểu Phi thản nhiên:

-Ta từng đi qua những địa phương nguy hiểm hơn nữa ...

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Trước kia, người đối phó với con người, còn giờ đây, người phải đối phó với đất trời, hà huống, người chưa biết tý gì về sa mạc ! Hắc Trân Châu sinh tại đó, lớn lên tại đó, hẳn nắm đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa, trong khi ấy, người chỉ là một con người lạc lõng, người chỉ là người mù đi đêm ! Người bằng vào đâu mà dám mơ đến cái sự tất thắng ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Người nói đúng !

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Tổng quát mà nói, người khó tìm gặp hẳn, điều đó thì người cũng hiểu tại sao rồi ! Một nơi, đất tiếp trời, trời liền đất, hầu như chẳng phân thấp cao, chẳng phân Đông Tây Nam Bắc, ngoài ra, ngôn ngữ bất đồng, người nói, người địa phương chẳng nghe, họ nói, người chẳng hiểu, thử hỏi, người sẽ làm được gì, người sẽ đi đâu ? Cuối cùng, người lạc lối, để chết khát một cách oan uổng !

Y trừng mắt nhìn Tiểu Phi, kêu lên:

-Sao người ngu thế hử Đạo Soái Lưu Hương ? Trước kia, người thông minh lắm mà !

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu, trầm giọng thốt:

-Ta chẳng phải ngu ! Song tình thế bắt buộc, nhất định phải đi, giả như người ...

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Người tưởng ta sợ à ?

Tiểu Phi thở ra:

-Chứ cái ý tứ của người ...

Hồ Thiết Hoa hét:

-Cái ý tứ của ta là nếu muốn đi, chúng ta phải có một kế hoạch, đưa đến thành công chắc chắn, chứ không thể nhắm mắt làm liều, chịu chết một cách vô lý, chết ngu, chết dại !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Bây giờ, người trầm tĩnh đáng khen đó !

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bỗng nhiên, ta thấy người vụt biến đổi thành con người quá nhiệt tình, ta có phần nào bức tức cho người. Người phải biết càng giàu nhiệt tình, thì càng dễ bốc đồng, dễ liều lĩnh, chúng ta đã lớn cả rồi, mà người lớn hành sự, tất phải trầm tĩnh !

Tiểu Phi cười khổ :

-Mấy hôm gần đây, tâm tình ta rối loạn bởi bởi ...

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Người còn biết nóng nảy vì kẻ khác, như vậy là khả ái đó ! Chứ thiên hạ cho người là hồ ly, là độc xà, đáng sợ vô cùng !

Y vụt hét to:

-Vĩ dù có cứu được người mà chúng ta thành hồ ly thành độc xà cũng chẳng sao ! Có điều, chỉ sợ biến thành hồ ly, độc xà mà không cứu được người, lại còn mất mạng, thì thật là đáng hận !

Tiểu Phi nhìn y, lắc đầu:

-Đến ta, ta chưa chắc là mình có thể biến thành độc xà, hồ ly, nói gì đến người !

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Cho nên, ta cần phải tìm một người, có thể biến thành loại đó giúp chúng ta !

Tiểu Phi hỏi gấp:

-Ai đâu ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Tử Công Kê !

Tiểu Phi trố mắt:

-Cơ Bằng Nhận ? Lại Miêu Hồ Thiết Hoa cũng biết Tử Công Kê Cơ Bằng Nhận ở đâu à ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Hắn ở tại Lan Châu !

Tiểu Phi cau mày:

-Hắn biết rành sa mạc ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Người biết không ? Hắn phát tài rồi ! Hắn phát tài ngay trên sa mạc đấy ! Sau ngày chia tay với người, hắn đến luôn sa mạc, hành nghề thương mại. Hiện nay, hắn là một đại phú ông !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Dù sao, hắn cũng là một gốc tử !

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Càng thất bại ở tính trường, càng thành công ở sự nghiệp !

Tiểu Phi cười vang:

-Và ngược lại, càng thành công ở tính trường, càng tầm thường ở sự nghiệp !
Như người chẳng hạn, suốt đời không có nổi một sự nghiệp con con !

Lan Châu, thuộc vùng Tây Bắc là một thành thị rất phồn thịnh, một nơi tập trung mọi tài nguyên, các đại phú thương đều có cơ nghiệp tại đó.

Người tại Lan Châu, đại để chẳng có mấy tay phi thường, nhưng khi trở nên giàu rồi thì nghiệm nhiên thành hạng người đáng kính.

Tại đây, Cơ Băng Nhạn được mọi người kính trọng, không phải do hấn xuất hiện từ võ lâm, mà chỉ vì hấn phát tài.

Hấn không làm gì cố định, hấn làm bất cứ việc gì sanh ra tiền cho hấn.

Tại đây, nếu lợi tức mỗi ngày trong thành thị được mười là hấn có chia phần đến hai, ba.

Hấn tham gia mọi ngành hoạt động sanh ra tiền thì còn ai không biết hấn ?

Cho nên, vào Lan Châu tìm Cơ Băng Nhạn, không phải là một việc khó khăn cho Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi.

Một người có thân hình khôi vĩ như Cự Linh Thần đưa họ từ cửa vào sân đầy cây to hoa lạ. Nơi đây có hai thiếu niên vận y phục trắng đưa họ vào đại sảnh.

Tất cả đều tỏ rõ một lễ độ tròn trịa, từ cử động đến ngôn từ.

Khách sảnh cũng được trang hoàng cho hợp với nếp sống một đại gia !

-Cái khí tượng của hạng phú quý có khác !

Tiểu Phi nhìn quanh, rồi nhìn ra khung cửa bên ngoài, một lúc lâu, kêu khẽ:

-Khó ! Khó lắm !

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

-Cái gì khó ?

Tiểu Phi hỏ dài:

-Lôi hấn ra khỏi cái khung hoa lệ này, đưa hấn đến sa mạc cho nắng thiêu gió đốt, cho rét cắt da, thiết tưởng không phải là dễ !

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Người nói đúng ! Hấn là con người tự lập, không chịu nhờ ai nên cũng chẳng thích giúp ai ! Tạo được một sự nghiệp như vậy, khi nào hấn mạo hiểm để có thể chết đi rồi không còn hưởng thụ nữa ? Song, người đừng quên, hấn là bằng hữu rất tốt của chúng ta !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Bằng hữu dù tốt đến đâu, cũng chẳng quý bằng bản thân !

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Đừng thất vọng ! Ta có biện pháp làm cho hấn phải bằng lòng theo chúng ta !
Chẳng hạn, nếu ta phóng hỏa, hủy diệt cơ nghiệp của hấn, thì liệu hấn còn ở lại
Lan Châu làm gì nữa ? Và lúc đó, hấn còn không theo chúng ta thì còn theo ai ?

Có tiếng động dặng hắng bên ngoài màn trúc.

Bốn thiếu nữ vận y phục trắng khiêng một chiếc giường êm vào.

Trên giường, một người nằm nghiêng, miệng điểm một nụ cười, thốt:

-Đạo Soái Lưu Hương ! Hồ điên điên ! Hai con quỷ rượu vẫn không quên ta à ?

Lưỡi, chậm, đa nghi, nhút nhát dề dặt là những điểm thông thường của hạng thừa
tiền, chỉ sống để hưởng thụ, muốn sống mãi mãi để hưởng thụ vô cùng.

Hạng đó là hạng sợ chết nhất trên đời.

Nhưng, Cơ Băng Nhận tuy giàu vẫn không có những điểm đó.

Hồ Thiết Hoa, Tiểu Phi cười lớn, đứng lên chào.

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Người càng ngày càng to xác, nặng cân, gập bằng hữu rồi mà vẫn không đứng
lên nổi đón mừng !

Cơ Băng Nhận mỉm cười:

-Nếu người có cách làm cho ta đứng lên, ta hứa sẽ tặng người tất cả những gì ta
có !

Hồ Thiết Hoa giật mình, nhìn chiếc chăn gấm che khuất phần dưới của Cơ Băng
Nhận, kêu lên:

-Đôi chân người ? ...

Cơ Băng Nhận thở dài:

-Đôi chân ta, không còn giúp ta được nữa ! Chúng nó bất tuân lệnh ta từ lâu ! Nói
rằng chúng nó ly khai cũng được !

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa biến sắc.

Hồ Thiết Hoa nóng tính, hét lên:

-Sự tình phát sanh từ lúc nào ? Hấn là ai mà dám hạ độc thủ với người như thế ?
Ta sẽ bẻ gãy đôi chân của kẻ đó, nếu làm không được, ta quyết chẳng làm người !

Cơ Băng Nhận cười khỏ:

-Người muốn báo thù cho ta ? Chỉ sợ người thất vọng nặng !

Hồ Thiết Hoa sôi giận:

-Nếu ta và Đạo Soái Lưu Hương không báo thù được cho người, thì thế gian này
chẳng có tay nào làm nổi việc đó !

Cơ Băng Nhận thở dài:

-Trên thế gian này, chẳng có người nào có khả năng báo cừu cho ta !

Hồ Thiết Hoa hét to:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhận tiếp:

-Bởi đôi chân của ta bị hủy diệt, chẳng phải do người làm, mà là do sa mạc, thực cũng chẳng phải chính cái tội trực tiếp của sa mạc, mà là vì sa mạc có chứa chấp vàng thái dương tàn khốc, rồi vì thái dương nhả nóng quá độ, không khí bị đảo lộn, cuồng phong phát sanh, rồi vì cuồng phong phát sanh ...

Hắn nhếch nụ cười thảm, lại tiếp:

-Các người có biết không, ta sống tại sa mạc suốt năm năm dài, trong thời gian đó, ta gặp những gì tại nơi đó, dù các người có giàu tưởng tượng, cũng chẳng nghĩ ra nổi ! Có một hôm, ta bị cát chôn vùi, mãi đến hai ngày sau, ta được một đoàn người cõng lạc đà ngang qua cứu nạn ! Sa mạc cho ta đủ thứ, sa mạc cho ta sự nghiệp, nhưng lại lấy mất quyền sử dụng đôi chân của ta ! Đổi lấy sự nghiệp hôm nay, ta từ bỏ quyền sử dụng đôi chân, vì sa mạc đã tiêm nhiễm vào thân thể của ta cái bệnh phong thấp, cái bệnh đó phát tác tại đôi chân !

Hồ Thiết Hoa sưng sờ, lộ vẻ ảm đạm, lẩm nhẩm:

-Cơ Băng Nhạn ! Ta cứ tưởng người là con người bằng thép, trên đời này chẳng có một mãnh lực nào hủy hoại nổi người ! Ngờ đâu ...

Bỗng y co chân đá bay một chiếc ghế bên cạnh, rồi gằm lên như hổ:

-Sa mạc ! Sa mạc đáng hận ! Tạo hóa sanh ra làm chi cái thứ địa phương như thế chứ ? Đã sanh ra cái thứ địa phương quỷ quái đó rồi còn sắp đặt cho bọn này phải đến đó ! Không đến không được ! Tàn độc thay ! Tàn độc thật !

Cơ Băng Nhạn trở mắt:

-Các người muốn đến sa mạc ?

Tiểu Phi ngưng trọng thần sắc, gật đầu:

-Đúng vậy !

Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Các người cần nghe lời khuyên của ta ! Tuyệt đối không nên đến sa mạc ! Tuyệt đối, nếu các người muốn sống lâu dài, sống thư thái ! Giả như muốn du lịch xa, các người nên xuống địa ngục là hơn ! Tin ta đi, bởi ta từng đi sa mạc mà !

Hắn dừng lại một chút, đoạn kết luận:

-Sa mạc chẳng phải là nơi những người sáng suốt tìm đến !

Tiểu Phi cười khỏ:

-Hiện tại, ta là người mất cả sáng suốt rồi, ta có thể đi lắm chứ ?

Cơ Băng Nhạn giật mình:

-Trên thế gian này làm gì có một sự kiện nào làm cho Đạo Soái Lưu Hương mất cả bình tĩnh ?

Hồ Thiết Hoa chen vào:

-Chúng ta đến đây là cốt yếu tìm người, rủ người cùng đi sa mạc, chính ta thường nghe thương khách từ sa mạc về cho biết là người rất phát tài, ta cứ tưởng người phát tài là nhờ chinh phục được sa mạc, ngờ đâu ... ngờ đâu ...

Cơ Băng Nhạn tốc chiếc chăn che khuất đôi chân, cất giọng run run thốt:

-Giờ đây, hai chân của ta như thế này, ta chỉ còn có cách là lấy mắt nhìn bằng hữu ra đi ...

Chừng như hấn xúc độngm, hấn cố cựa mình, định ngồi lên, song hai chân của hấn tê liệt, hấn không làm sao được toại nguyện.

Hồ Thiết Hoa vội bước tới, đỡ hấn, sợ hấn ngã mạnh.

Thấy bằng hữu trong tình trạng đó, đáng lẽ phải khóc mới phải, nhưng Hồ Thiết Hoa cười to:

-Người đừng nên thắc mắc, chẳng có chi đâu, Tử Công Kê ! Có người đi cũng thế, không có người đi cũng thế, nhất định ta và gã trộm chúa này sẽ khuynh đảo sa mạc không còn một hạt cát. Người cứ ở đây, chờ tin. Bọn ta sẽ báo cứu cho người, bọn ta sẽ hủy diệt sa mạc !

Y cười lớn, y nói to, nhưng lệ chảy ròng ròng, mắt nhòa lệ, y lau nhanh, lau khô lệ rồi, y lại cười, cười vang một lúc, lại tiếp:

-Nếu người tưởng rằng không có người cùng theo, bọn ta sẽ bỏ xác tại sa mạc là người lầm to ! Ta và gã trộm chúa kia, chẳng phải cái thứ nhược chất liễu bồ rung như tơ nhện trước gió !

Cơ Băng Nhạn đưa tay che mặt, thân hình rung rung lên.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Đừng rung vô ích ! Nếu người không ra lệnh mang rượu thịt đến đây liền, thì bọn ta sẽ mang người đi sa mạc ngay !

Cơ Băng Nhạn trấn định tinh thần, bật cười:

-Ta thật đáng chết ! Hai tửu quỷ đến nhà mà không cúng rượu cho chúng, thật đáng tội chết !

Rượu, hấn phải ngon, vật dụng, hấn phải quý, cái đó dĩ nhiên rồi. Rượu càng ngon hơn là rượu do mỹ nhân rót, mỹ nhân mời, mỹ nhân đứng một bên hầu hạ, người mỹ nhân thơm phưng phức ...

Nhưng Tiểu Phi không sử dụng cái thói quen tầm thường, những nhan sắc mỹ miều, ít nhất cũng trong trường hợp này, chỉ vì các nàng có vẻ thân mật với Cơ Băng Nhạn vô cùng, chàng có đui mù gì mà chẳng thấy được điều đó, và chàng cũng chẳng ngu xuẩn gì uống rượu ngon của chủ nhân rồi cho chủ nhân uống giấm!

Hồ Thiết Hoa không hề nhìn các nàng, y chỉ găm đầu uống, như mượn những chén rượu để nén một cái gì đang sục sục sôi trào trong lòng, chực bùng lên.

Chốc chốc, y nhìn Cơ Băng Nhạn, y nhận ra, còn người còn ăn được, uống được, vẫn còn yêu đời được, dù đôi chân có tê liệt !

Bỗng y bật cười ha hả rồi thốt:

-Cơ Bằng Nhận ơi ! Yên trí lớn nhé ! Nhất định là người chưa chết gấp đâu ! Người còn ăn no, uống đậm thế kia, ít nhất người cũng còn sống trên ba mươi năm nữa !

Cơ Bằng Nhận mỉm cười:

-Người ta đâu có uống rượu bằng chân, phải không ?

Hồ Thiết Hoa lại cười lớn:

-Đúng đó, đôi chân của người dù hổng, các bộ phận khác trong người chưa hổng, thì ta có thể yên tâm cho người rồi !

Cơ Bằng Nhận bồng thở dài:

-Tuy nhiên, ta có chỗ không yên tâm !

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Việc gì không làm cho người yên tâm ?

Cơ Bằng Nhận đáp:

-Việc các người đi sa mạc !

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Bụng ta chứa đầy hành trang cho cuộc diễn xuất này !

Cơ Bằng Nhận trầm giọng:

-Đi như hai người, ta dám bảo chứng là các người không sống qua mười hôm !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thiên hạ sống được bao nhiêu ngày, chúng ta sống được bấy nhiêu ngày. Trừ phi sa mạc toàn là người chết, chứ nếu có một người sống là chúng ta vẫn sống !

Cơ Bằng Nhận lắc đầu:

-Cái lý là vậy, song việc không phải vậy. Người ta sanh tại sa mạc, lớn lên tại sa mạc, được thiên nhiên rèn luyện thành những pho tượng đồng, cứng rắn phi thường, cứng rắn đến độ các người không tưởng nổi ! Còn các người ...

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Người cho rằng ta và Lưu Hương kém thiên hạ ?

Cơ Bằng Nhận thở dài:

-Võ công và trí tuệ của các người cao hơn họ nhiều, cao hơn bất cứ người nào trên đời, điều đó ta công nhận. Song còn cái tâm, còn xương thịt da các người hiện có cứng rắn không ? Các người bị rượu, bị các thức ăn, bị gái, bị mọi thứ khoan khoái làm cho mềm nhũn, mất cả dẻo dai, mà lối sinh hoạt tại sa mạc lại không thích ứng với các người !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Người cho rằng chúng ta sung sướng liên tục, ngày nào cũng như ngày nào ?

Cơ Bằng Nhận từ từ tiếp:

-Ít nhất, cũng sung sướng hơn người tại sa mạc, ít nhất cũng gấp mười phần. Họ không sợ ướt át, họ có thể cầm lạng suốt ngày, họ có thể bất động, các người được vậy không ? Lúc đói, họ có thể ăn rắn rít nướng, các người ăn được chẳng ? Lúc

khát, họ dùng tay đào cát sâu hơn trượng lấy nước, các người làm được chăng ? Giả như không có nước, họ uống được cả nước tiểu của lạc đà, các người uống được chăng ? Chỉ cần ngủi thôi các người cũng buồn nôn rồi, và tại sa mạc, kẻ nào nôn, là kẻ đó sắp chết !

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa sống sờ.

Cơ Băng Nhận tiếp luôn:

-Người tại sa mạc, vì sự sinh tồn, bắt buộc phải làm những việc mà ta chắc chắn các người không tưởng nổi, chứ đừng nói là làm nổi ! Như vậy liệu các người có sinh tồn được chăng ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Ít nhất, ta cũng nhìn nhận là không uống nổi nước tiểu của lạc đà !

Cơ Băng Nhận cười khổ:

-Không uống được là chết ! Các người thấy đó, võ công không liên quan mấy may đến vấn đề sinh tồn tại sa mạc !

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu, từ từ buông từng tiếng:

-Có những việc mình biết làm là đi vào cõi chết, cũng phải làm !

Cơ Băng Nhận thở dài:

-Ta biết chứ ! Đạo Soái Lưu Hương một khi đã quyết định làm một việc gì, vô luận là ai cũng không cản nổi ! Nhưng các người muốn đi, ít nhất cũng phải biết là không thể để vậy mà đi !

Tiểu Phi cau mày:

-Chứ bọn ta phải làm sao ?

Cơ Băng Nhận đáp:

-Phải chuẩn bị ! Rất nhiều ! Nhiều lắm !

Tiểu Phi lại hỏi:

-Chẳng hạn những món gì ?

Cơ Băng Nhận nghiêm giọng:

-Tối thiểu, năm con lạc đà, kể đó, thức ăn, thức uống, do lạc đà chở, ngoài ra còn lều, còn dụng cụ linh tinh, có những vật xem thì vô ích, nhưng vào sa mạc rồi, mới thấy là rất cần, cần như khí trời. Cuối cùng, một vài kẻ giúp đỡ lật vật cũng phải có mặt bên cạnh các người !

Hắn mỉm cười tiếp:

-Các người tự nhiên không phí tâm chuẩn bị những thứ đó, ta bao quản, chiều mai, sẽ có đủ cho các người !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Người nên nhớ, ra đi, chúng ta không có cái mục đích du sơn ngoạn thủy, không phải đi để hưởng phúc, hưởng lộc ở cuối đường. Cho nên, liệu mà tiềm tiêm, càng đơn giản càng ghay ! Giả như có được vài vò rượu cho gã Hồ điên, thì đó là một đặc lệ đáng được ghi nhận !

Cơ Bảg Nhạl lầm nhắml:

-Mười năm qua rồi, người chẳng hề biến đổi ! Tậl cũ vẫn còn !

oOo